

Stillevens en landschappen, enkele portretten en figuurlijke composities uitgezonderd, zijn hem de onderwerpen en worden vaak op bijna nauwkeurig dezelfde wijze herhaald; z'n stillevens vertoonen soms zoo een verrassende gelijkenis met elkaar, dat men ze zou verwisselen. Hoe dikwijls heeft hij niet het gevouwen servet met het bord, de kan

is hij verwijderd van de divisionistische methode der néo-impressionisten, — toch hebben z'n schilderijen zoo'n lichtkracht, dat zij alles in hun omgeving bij manier van spreken „doodslaan” —, hij is eer hollandsch, hij heeft de prachtigste en grootste opvatting van het hollandsche stilleven —, men zou hem menigmaal voor een indirecten navolger

DE MAAIERS (OMSTREEKS 1880).

en de vruchten geschilderd! Dezelfde dingen keeren altijd weer in dezelfde kleuren, dezelfde harmonie aan oranje en blauw in vloeienden, ternauwernood het doek bedekkenden toets. Hij is veel stiller dan Van Gogh later was, z'n kleurgeving is meer bezonnen, hij schildert dun vergeleken met het zware empateeren van Van Gogh. Even ver

van Vermeer kunnen houden. Alleen is hij eenvoudiger, sterker en zuiverder dan de meer gevarieerde en gecompliceerde Hollander. Overigens bekommert hij zich in 't geheel niet om een aangename voordracht, — in z'n naakten is alle anatomie verwaarloosd; tegenover vragen van schikking is hij volkomen onverschillig —, het arrangement is